

ARKIVFOTO: »Hvad er forskellen på svenskerne og finnerne? Svenskerne har flinke naboer.« Gæt selv, hvem der har fundet på den. Foto: Brian Bergmann

Her er de vittigheder, europæerne fortæller om hinanden

Af Karl Kühlmann Selliken
9. maj 2016, 12:16

En ny bog samler alle de vittigheder, europæerne fortæller om hinanden. Men drilleriet kan andet og mere end at få os til at trække på smilebåndet, siger forfatteren.

»En ny undersøgelse viser, at 11 ud af 10 spaniere føler sig overlegne i forhold til andre.« Sådan lyder en portugisisk vittighed.

»Hvad er forskellen på svenskerne og finnerne? Svenskerne har flinke naboer.« Gæt selv, hvem der har fundet på den.

I Europa har vi som bekendt ofte en broget fortid med vores naboer og derfor

The Guardian.

Den 29-årige franskmand har studeret i Spanien og Tyskland og bor nu i Bruxelles. Han har netop udgivet bogen »De Qui Se Moque-t-On« - eller på dansk - »Hvem gør vi grin af«. Bogen indeholder 345 vittigheder, som europæerne fortæller om hinanden. Seignovert skriver også bloggen Europeisnotdead (Europa er ikke dødt, red.), og mange af morsomhederne stammer fra dennes læsere.

Makedonerne morer sig over de angiveligt korrupte grækere: »En græsk bilist parkerer foran parlamentet i Athen. 'Her kan du ikke parkere. Politikerne arbejder altså her.' siger en betjent til ham. 'Det er intet problem,' svarer bilisten. 'Jeg har alarm i bilen.'«

Seignovert er ifølge eget udsagn overbevist europæer og skriver på sin blog, hvordan »Europa ikke skal begrænses til teknokratisk tale, men tilhører alle de, der på værtshuse, til Erasmus-fester, i biblioteker eller på nettet deler de små ting fra deres europæiske hverdag.«

Derfor er formålet med bogen da heller ikke at være ondsindet, men at dele de venskabelige morsomheder, vi tillader os at fortælle om vores naboer. »Drilleriet er et tegn på hengivenhed. Nogle af dem er temmelig grove og direkte, men de er sjældent decideret ondsindede,« siger Seignovert til Guardian.

Nogle gange kan vittighederne dog være udtryk for gamle knaster i forholdet mellem to lande. Da overtegnede var knægt, var der aarhusianer-vitser i de danske Anders And-blade, men fik man fingrene i den norske version, kunne man læse de samme jokes, hvor det var svenskere, der blev hængt ud, som en tak for de mange år under svensk herredømme.

Svenskerne spørger til gengæld, hvorfor nordmændene har så fedtet hår. »Det er fordi olien er steget dem til hovedet.«

I Irland siger man: »Hvad er den engelske definition på en vild oplevelse? At spise en After Eight kl. 19.30.«

Bogen indeholder klassikere, der efterhånden er kendt i mange europæiske lande. Følgende er angiveligt opfundet i Estland: »Hvordan kan man se, om en finne er indadvendt eller udadvendt? Hvis han er indadvendt, ser han på sine snørrebånd, når du taler med ham. Hvis han er udadvendt, ser han på dine.« Ifølge Seignovert er italienerne et af de få folkefærd, der fortrinsvis gør grin med sig selv, og i den sammenhæng er klassikeren om Jesus' italienske ophav

ikke til at komme udenom: »Han boede hjemme til han var 30, han troede, at hans mor var jomfru og hans mor troede, at han var Gud.«

Som Seignovert fortæller Guardian, er der dog også et vigtigt formål med morsomhederne: »At acceptere og endda fejre vores særheder. Det viser, at vi ikke er ligeglade. Europa er ikke bare noget politisk og økonomisk, det er også noget kulturelt - det er også alle disse lande, der lever sammen. Det har EU ikke gjort nok ud af.«

Oven på så nobel en replik kan man passende komme ned på jorden igen med denne danske plathed: »Hvad er det bedste, vi nogensinde har fået fra Sverige? - en tom færge.«

Her følger et udpluk af vittigheder fra bogen:

Belgierne mener, at hollænderne er nærige:

»Hvordan starter alle hollandske opskrifter? Lån seks æg, 200 gram mel, en halv liter mælk ...«

Som nævnt gør italienerne mest grin af sig selv, som i de to følgende vittigheder:

»Forleden fortalte din hustru en joke, der var så sjov, at jeg nær var faldet ud af sengen.«

Og:

»Skilt i en italiensk bus: Tal ikke til chaufføren, han skal bruge sine hænder til at køre.«

Finnerne har et ry for at kunne drikke igennem, hvilket deres estiske naboer morer sig over:

»To finner mødes for første gang i årevis. 'Nåh, hvordan går det,' spørger Pekka. Ahti svarer med et grynt og bestiller en øl. 'Hvordan har familien det,' spørger Pekka, hvorpå Athi atter grynter og bestiller endnu en øl. Tre øl senere spørger Pekka 'hvordan går det med arbejdet,' hvorpå Athi svarer 'Sig mig engang - er vi kommet for at drikke eller for at tale?'«

Østrigerne finder tilsyneladende tyskerne kedelige:

»Den største forskel på østrigere og tyskere er, at tyskerne gerne ville forstå østrigerne, men ikke kan og østrigerne forstår tyskerne, men ikke vil.«

Slovakkerne har det ikke altid lige let med tjekkerne, som de jo delte land med i Tjekkoslaviet:

«Hvad skal der til for at gøre en tjekke lykkelig? Ikke meget, så længe alle andre

har mindre.«

Og i Ukraine fortæller man (måske ikke så overraskende) gerne vittigheder om de nyrige, men tåbelige russere:

»Jeg har lige købt det her slips for 3.000 dollar«

»Idiot! Du kunne have købt det for 5.000 dollar længere nede ad gaden.«

Vittigheder er hentet fra »De Qui Se Moque-t-On« indsamlet og redigeret af Romain Seignover.